

במדינה

עסקים

צרות

במשפחה

האם טובת הציבור

מחויבת פירסום

פינמנך בחברת בנייה?

כאשר החליטה ברכה נוטקביץ להיפרד מבעלה, הביא הדבר גם לבקשת פירוק של אחת מחברות הבניין הידועות בתל-אביב, השייכת לבני הזוג, שהקימה בתור מגורים רבים בשיכון בבלי בתל-אביב, והמקימה עתה שכונה כפרית בצפון תל-אביב.

חברת הבניה ידועה בשמה החוקי ציטרין-נוטקביץ, כשם שברכה ציטרין, אחותו של הקבלן הידוע צבי ציטרין (שותף בכיר בחברת אוויל-ציטרין-מנדלסברג) היתה ידועה בשם ברכה נוטקביץ, אשתו של זאב נוטקביץ. נוטקביץ החזיק ב-25% מ-מניות החברה ציטרין-נוטקביץ, ואילו שאר המניות היו בידי האח והאחות ציטרין.

בחודש מרס השנה התגרשו זאב וברכה נוטקביץ ומיד החלו סיכסוכים בחברה ש-הביאו לבקשת פירוק. ציטרין התנגד לפירוק, טען כי נוטקביץ רוצה פשוט לקבל מחיר גבוה יותר תמורת חלקו בשותפות. השופט המחוזי שלמה לובנברג, בפניו התי-קיים הדיון, החליט לאסור את פרסום ה-פרשה, איסור שבוטל למעשה רק לאחר-נה.

החלטתו זו של השופט היתה תמוהה ביותר. החברה שהיתה למעשה במצב של קדם-פירוק, המשיכה למכור דירות לציבור ולקבל כספים מקונים פוטנציאליים. זהו מקרה קלאסי בו הפרסום של בקשת ה-פירוק חיוני ודרוש, אולם לשופט לובנברג החלטות דומות בעוד מספר מקרים. כך למשל אסר את פרסום בקשת הפירוק של חברת אוטוקרט, או את בקשת צירעלוב וציאה מן הארץ שהוצאה נגד אחד מראשי חברות הבנייה הידועות. גם חברה זו עוסקת במכירת דירות לציבור, וטובת הציבור מחייבת את הפירסום, אלא ששיקול זה אינו עומד תמיד, כנראה נגד עיניהם של השופטים.

בינתיים הסכים נוטקביץ לבטל את תבי-עת הפירוק תמורת הסדר כספי מתאים.

עתיד ורוד

בדואר

מי שלא בא למומו —

המומו בא אלינו

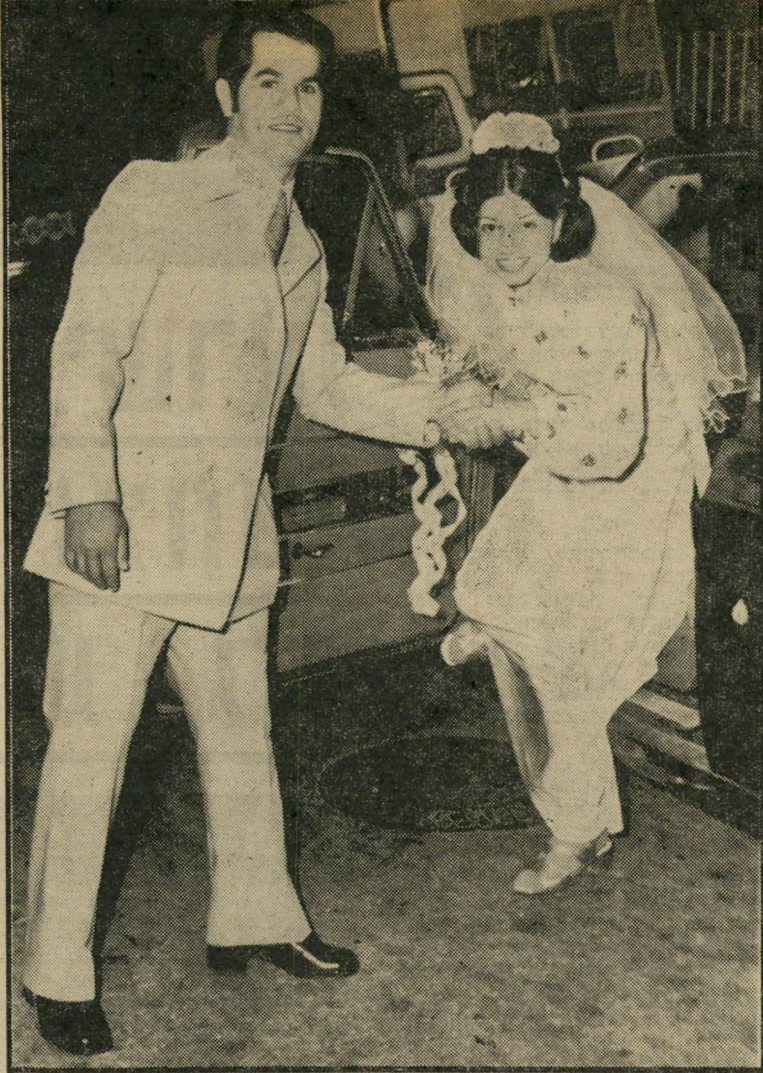
6000 מתושבי תל-אביב הופתעו בשבוע עיים האחרונים למצוא בתיבת המיכת-בים שלהם מיכתב מספורטוטו כדורגל. הופתעו — משום שרובם ככולם לא הימרו בטוטו, לא הבינו מה זיכה אותם בכבוד. דווקא העובדה שלא הימרו, הסתבר. המועצה להסדר הימורים החליטה בהתח-שב בעובדה שמיספר המהמרים בישראל נשאר קבוע, לא גדל עם הזמן, לרכוש לקוחות חדשים.

שיגרה איפוא המועצה, במיבצע נסיוני, טפסי טוטו ריקים ישר לבית האורח, ב-הוויית הסבר, "איך למלא טופס טוטו ול-הצליח".

גם הרוויים. ההסבר לא הסביר איך לנחש את תוצאות המישחקים, אלא רק איך למלא טפסי טוטו, כיצד מתחלקים ה-רווחים, ומה נעשה בהכנסות הרבות של החברה. (42 אחוז — פרסים לזוכים. 24 אחוז — הוצאות הפעלה ופירסום. 34 אחוז — חלוקה למוסדות ומרכזי-ספורט.)

לא רק הסברים טכניים יבשים קיבל ה-אזרח המכובד, שלא יודע עדיין את הוויית ההימור. בנוסף, זכה גם ב"איגרת למש-פחה" בחרוויים, בה קרא, בין היתר:

עם אשתך והילדים שב בביתך מלא טפסים, אותם מתחנה סמוכה אלינו שלח כי יש תקווה. ואם תתמיד מדי שבוע והתפך מנחש קבוע, לך צפוי עתיד ורוד והמזל אותך יפקוד!

סופיה ושאלו עמבר מגיעים לאולמי הרבנות בתל-אביב, לטקס נישואיהם. צעד זה, שעשתה סופיה ברידתה מהמכור-נית, היה צעדה הראשון בדרך שהובילה אותה אל מותה, כעבור שלושה שבועות.

אר המוות

בניגוד למה שפורסם בעיתונים, מסת-בר שמייד לאחר החתונה, פרצו המריבות בין בני-הזוג. ביום השני שעבר, ביקר שאלו אצל אחיו שלמה: "אתם צדקתם. אני טעיתי", אמר הבעל הטרי לאחיו. "לא הייתי צריך להתחתן איתה. היא אשה טובה רק ללכת לבלות איתה. להתחתן איתה — אסור. אני לא יכול לסבול אותה. אני עייף, ואין לי סבלנות בשבילה. נמאס לי". 22 יום לאחר נישואיו, הגיע ההחלטה הגורלית. הוא השאיר מכתב הסבר, ועם

אמיתית גילה שאלו עמבר לריבקה בת השמונה, בתה מני-שואיה הראשונים של אשתו החדשה. תמונה זו צולמה ב-שעת חתונתם של שאלו וסופיה, אמה של רבקה. שאלו וסופיה לא זכו לראות התמונות.

אהבת אב

המנהיגות עייפה. העם עייף וזועם... עד כאן, מדבריו של שאלו, צעד חריג נוסף שעשה שאלו: הוא סירב להמשיך ללכת למילואים. בפגישה עם מפקדיו, הושגה פשרה, ל-פיה ימשיך לשרת, אך לא עוד ביחידה קרבית.

באותה תקופה — בתחילת הקיץ — התחיל שאלו גם בנסיונותיו לשקם את חיי משפחתו. לאחר שהתגרש מאשתו ה-מאושפזת, פירסם מודעה לאשה חדשה. בין התשובות היתה אחת שאמרה: "שמי סו-פיה. אני בת 31, אלמנה ואם לילדה בת שמונה".

שאלו נפגש עם סופיה. מתחילים לצאת. סופיה הגיעה לארץ לפני 12 שנה, מ-הודו. התחתנה עם אחד יהודה מנשה, עב-רה לגור עימו באשקלון, ילדה לו את ריבקה. יום אחד גירש אותה יהודה מ-שה מהבית. לאחר זמן קצר, הוועקה ה-מישטרה לדירה, לאחר ששכנים דיווחו על צחנה נוראה העולה משם. יהודה מנ-שה נמצא מת. שטף-דם במוח.

הנבואה

התגשמה

שאלו וסופיה מצאירחן אחד בעיני-השנייה. סופיה טיפס חברתי, אהבה לבלות הרבה. קרוביו, ביניהם אחיו של שאלו, שלמה, התנגדו לה: "אל תתח-תן איתה", הזהירו את שאלו. "היא לא בשבילך. היא גמרה כבר בעל אחד. אין לה לב חם".

באזוני שאלו, נשמעו טענות אלה מטר-פשות. הוא היה עייף. מהמלחמה, ומהמל-חמה נגד המלחמה, מהשחיתות, מהעוול. הוא רצה להקים מחדש משפחה, ולזכות בקצת שלוה.

הם התחתנו, ברבנות בתל-אביב, ב-19-לנובמבר. שאלו ביקש שסופיה תביא א-ית את הבת. הוא אהב אותה, וגם הילדה המאושרת ראתה בו אבא חדש.

מייד לאחר נישואיו, זכה שאלו באכ-זבתו הראשונה. הוא ביקש להביא את בתו התינוקת מ-המוסד לדירתו החדשה, ברחוב אילת ב-חולון, גילה לצערו שסופיה אינה מתלהבת.

המודעה שפירסם שאלו עמ-בר בפברואר הש-נה (העולם הזה 1796). היתה פעולה י-צאת-דופן, לגבי האזרח הישראלי האדיש.

המודעה

בוקר, שלח כדור במוחה של אשתו הי-שנה. אחר, היפנה את הקנה לעבר רקתו, ולחץ על ההדק. רבקה'לה הקטנה התעוררה בבהלה, נכ-נסה לחדרם, כדי לגלות את הגופות מכור-סות-הדם. ראשי משפחות מתאבדים, ומשאירים יתומים רעבים. גם את ריבקה'לה ואחותה התינוקת.